

El secessionisme, sense arguments

El Tribunal Constitucional ha tancat el procés obert fa més de deu anys amb un recurs del grup ultra Alternativa Universitaria contra els acords de la Universitat de València. Ha quedat clar que la llengua dels valencians es pot dir, també, català.

El contenciós entre legalitat i ciència ha acabat. El Tribunal Constitucional, contra les decisions del qual ja no es pot presentar cap recurs, ha reconegut que la Universitat de València pot utilitzar el terme "català" per parlar de la llengua pròpia dels valencians i que a l'Estatut d'Autonomia ve indicada com a "valencià". L'absurd va començar ara fa deu anys i ha calgut arribar al constitucional per tancar-ho. Mentrestant, els grups partidaris de la secessió lingüística —de separar el valencià del seu marc lingüístic, d'inventar normes ortogràfiques, d'impedir en definitiva la seua normalització—, han utilitzat el procés per emparar-s'hi amb una argumentació tan falsa com eficaç: si el valencià no podia dir-se "català" és

que no era català. Molts polítics els seguien: PP i UV, i d'altres callaren: PSOE. Deu anys després, el clivell entre els acadèmics i els legisladors, tan perillós, s'ha tancat.

De José Antonio a la glòria. El procés legal que ara es tanca va començar l'any 1986. Un any abans (veg. requadre a la pàg. 41) la Universitat de València, encapçalada pel rector Ramon Lapiedra, havia aprovat els seus estatuts i ja havia patit un primer atac contra la utilització de la paraula "català", des de la Generalitat valenciana, en aquell moment governada pel PSOE. Calmades les aigües, un grup d'estudiants universitaris acabat de formar, Alternativa Universitaria (AU) i que recollia els hereus de les formacions franquistes

(SEU, Falange) i neofranquistes (Fuerza Nueva) va decidir començar la seua croada particular contra el rectorat de Lapiedra. Aprofitant el caliu de la mal tancada batalla de València, AU es va autoproclamar defensora dels interessos valencians contra la "invasió pancatalanista". A més de la propaganda, el grup, dirigit aleshores per Juan García Santandreu, un alumne repetidor que havia militat en les files de la Falange, va interposar un recurs contra un acord de la junta de govern de la Universitat que parlava de fer classes de "català". L'Audiència Territorial de València, després transformada en el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, va donar la raó al grup ultra, tot emparant-se en el text de l'Estatut d'Autonomia

que només parla de "valencià". Això implicava que el terme "català" no s'ajustava a dret i per tant, havia de modificar-se en tot escrit de la Universitat, també en els Estatuts. Els blavers tenien un argument jurídic: dir "català" era contrari a l'Estatut d'Autonomia; i s'afanyaren a utilitzar-lo per condemnar llibres de text, subvencions a grups que parlaven de fomentar "el català" i qualsevol altre front sospitós de catalanisme.

La sentència va provocar una dura contestació estudiantil, amb tancaments, manifestacions i tota mena de manifestos. "Aquesta sentència és una indecència" era el crit que simbolitzava l'evidència que ni l'Estatut ni l'aparent consens polític dels partits majoritaris havien tancat les ferides de la peculiar i violenta transició valenciana.

La Universitat va respondre amb un recurs davant el Tribunal Suprem en el qual esgrimia en primer lloc la realitat científica, tot citant fonts de diverses universitats mundials que es referien a la llengua dels valencians com a "català", i en segon, l'autonomia universitària, el dret a legislar reglaments interiors sense interferències.

No va servir de res. El Tribunal Suprem, l'any 1992 va deixar clar que no tenia importància el que la comunitat científica opinava respecte al català: "no són criteris científics els que s'han d'utilitzar en aquest plet sinó paràmetres jurídics". I per tant va sentenciar també en contra de la Universitat.

Mentrestant, les coses havien canviat molt. Alternativa Universi-

Universitat incòmoda

El recurs presentat pel grup Alternativa Universitaria no ha estat l'únic intent de llevar la paraula "català" dels estatuts de les universitats valencianes. A més del grup ultra, també la Conselleria de Cultura de la Generalitat valenciana, com a institució, ho ha intentat. En dues ocasions, la primera sota control del PSOE, amb Joan Lerma de president i Ciprià Ciscar de conseller, i la segona fa tan sols uns mesos, amb Eduardo Zaplana, del PP, com a president i Marcela Miró, com a consellera. Al PSOE, li van molestar els estatuts de la Universitat de València, i al PP els de la Jaume I de Castelló.

Joan Lerma

García Santandreu

Sorprenentment, l'equip de Ciprià Ciscar, no sols no va aprovar els estatuts sinó que va indicar quins punts no li agradaven i com haurien de ser substituïts. El més destacat era el que feia referència a la denominació de la llengua. Allà on els estatuts deien: "hom admet com a denominacions seues tant l'acadèmica: llengua catalana, com la recollida al text de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, valencià", la "reforma" obviava tota referència al català i suprimia així la primera part. Una contundent manifestació de la comunitat universitària contra aquesta ingerència van paraitzar la modificació i els estatuts va ser aprovats en la seua forma original. Però el precedent va inspirar els d'Alternativa Universitaria que, un any després, iniciaren el seu particular procés que just ara ha acabat. Imitant també el mètode de la ingerència, va ser el govern de Zaplana el que, l'any passat, va obrir un contenciós legal contra la Universitat de Castelló, que també utilitza el terme "català" en els seus estatuts en termes semblants als de la Universitat de València. La sentència del constitucional, però, ja anuncia com acabarà aquest procés. **J. S.**

Eduardo Zaplana

Cartell penjat en la Facultat de Filologia després que es fera pública la sentència de l'Audiència Territorial de València contra la Universitat. Aquesta sentència va provocar una dura contestació estudiantil.

El estudiants universitaris van reaccionar amb manifestacions contra el procés dels tribunals. Ara s'ha demostrat errat.

ARXIU / CARLES FRANCESC

taria, que havia aconseguit trencar entre els representants dels estudiants la majoria dels nacionalistes, ja havia desaparegut. Els seus líders havien acabat la carrera i no havien aconseguit reclutar seguidors. De fet, amb la plataforma publicitària que significà la victòria en els tribunals i el relatiu èxit electoral, es van dedicar a buscar contactes que els pogueren assegurar una eixida personal. García Santandreu va promoure diverses plataformes, com l'empresa Organización y Comunicación, dedicada a muntar festes i editar revistes universitàries, o l'Asociación de Profesionales Universitarios, i en el moment en què la sentència del Suprem es va fer pública, exercia d'advocat al costat de Vicente Giner Boira, un dels grans adalids del moviment secessionista blaver, per assessorar pares d'alumnes des-

contents amb el "català" que rebien els seus fills a l'escola.

El procés continuà; i el conflicte social, també. I el recurs arribà al Constitucional. El final, tot i que ningú no volia fer càbales, era previsible. Recorda el cas de l'escut de la Universitat. En aquella ocasió, un grup de professors es va negar a acceptar que la imatge de la Verge de la Sapiència fóra retirada. Presentaren un recurs i tant a València, com a Madrid, els tribunals els donaren la raó. Fins que arribà al Constitucional i aquest tribunal va reconèixer que la Universitat tenia prou autonomia per decidir quin era el seu escut.

La sentència, a la qual ha tingut accés EL TEMPS, fa referència a l'autonomia universitària per a poder utilitzar les dues denominacions de la llengua sense fer distinció, que quedava vulnerada amb

les sentències anteriors, i, a més, assegura que la utilització del terme "català" no és contrària en absolut a l'estatut d'autonomia.

Les repercussions d'aquesta sentència, contra la qual ja no és possible cap recurs, poden ser nombroses. De moment, ja anticipa el resultat del contenciós que va iniciar el passat mes de febrer el govern de la Generalitat, presidit per Eduardo Zaplana, del PP, contra els estatuts de la Universitat Jaume I de Castelló. La Generalitat no va acceptar que s'hi utilitzara el terme "català" ni tampoc el de "País Valencià". L'equip jurídic de la Jaume I ha recorregut als tribunals, que ara ja tenen una jurisprudència clara i definitiva sobre el tema.

Diverses formacions polítiques s'han congratulat de la sentència. El secretari general d'UPV, Pere Mayor, s'ha mostrat molt satisfet i ha assegurat que la "guerra lingüística" està arribant a la seua fi. De manera semblant han reaccionat els dirigents d'Esquerra Unida, que, a més, s'han mostrat partidaris d'introduir la denominació de "català", juntament amb la de "valencià", en l'Estatut d'Autonomia, aprofitant que s'ha creat una comissió per a la seua modificació. En la banda oposta, el pseudopoeta i líder dels secessionistes, Xavier Casp, es preguntava tot indignat: "per a què serveix la legislació?". Potser, després d'aquesta sentència, per reconciliar la raó amb la vida política. Que no és poc.

Jordi Sebastià

CATALUNYA
ALIMENTACIÓ MEDITERRÀNIA
DE QUALITAT

Generalitat de Catalunya
Departament d'Agricultura,
Ramaderia i Pesca